

herom, saaledes som sket i det tidligere Forslags § 131. Videre er den i § 108 indeholdte Regel om Rettens Beføjelse til at skønne over, hvad der er rimeligt Sagførerverdeler et Udslag af samme Opfattelse. Om denne Regel skal i øvrigt bemærkes, at den, samtidig med at skabe en vis Betyggelse for Publikum, navnlig for den Del af Publikum, der mangler Evnen til at bedømme Omfanget og Beskaffenheden af det Arbejde, et vist Hvervs Udførelse vil forvolde vedkommende Sagfører, ikke kan antages at true Sagførerstanden i dens Erhverv. For saa vidt nemlig Talen er om det — formentlig praktisk vigtigste — Tilfælde, at der ikke i Forvejen er truffet nogen Overenskomst om Vederlagets Størrelse, indeholder Reglen intet andet end, hvad der allerede nu maa anses som gældende Ret. Og hvad de Tilfælde angaar, hvor Spørgsmaalet er, om et aftalt Vederlag kan betragtes som rimeligt, forstaar det sig af sig selv, at Retten kun vil anvende den her omhandlede Beføjelse til dermed at ramme aabenbare Misbrug. — Fremdeles viser Sagførerens ommeldte Stilling sin Virkning gennem den i § 109 givne Regel, hvorefter de i Straffelovens § 144 omhandlede Straffe for Forbrydelser, begaaede af offentlige Bestillingsmænd, blive at anvende paa Sagførere, som overtræde de i nærværende Udkast givne Forskrifter eller i øvrigt forse sig i deres Virksomhed som Sagførere. Som bemærket i Motiverne til det tidligere Udkast maa dette antages at stemme med den Tanke, hvorfra Straffeloven gik ud, idet den ophævede Danske Lov 1—9—11 uden at give ny særlige Bestemmelser. Straffebestemmelserne i Straffelovens 13de Kapitel have derhos en saadan Vidde, at i Almindelighed ethvert Forhold af en Sagfører, som fortjener Straf, ved dem kan rammes. De enkelte supplerende Bestemmelser, hvortil der er Træng, gives i de to Lovudkast om Retsplejen (jfr. Udkast til Lov om den borgerlige Retspleje §§ 125—130 og Udkast til Lov om Strafferetsplejen §§ 71, 286 og 403).

Med Hensyn til Straffansvarets Forfølgning bestemmer § 110, at, for saa vidt den Straf, der skal paalægges en Sagfører, ikke er højere end Bøder, og ingen særlig Bevisførelse udfordres for at oplyse det strafbare Forhold, kan Straffen paalægges under den Sag, med Hensyn til hvilken Forseelsen er begaaet, enten ved en særskilt Kendelse eller ved den endelige Dom, en Regel, der svarer til den i § 33, jfr. § 40, 2det Stykke, for Dommere og Retskrivere givne.

Endelig hænger det ogsaa sammen med Opfattelsen af Sagførerne som offentlig autoriserede Tillidsmænd for Publikum, naar man har ment, at den Sagfører, om hvem det konstateres, at han har gjort sig skyldig i svigagtig Forbrug af betroede Penge, bør miste sin Beskikkelse, uden Hensyn til, om han slipper for Straf, fordi Beløbet i Tide dækkes, eller den forurettede ikke forlanger ham straffet (§ 111, 2det Stykke).

Sjette Afsnit.

Lovens Træden i Kraft, Overgangsbestemmelser.

Med dette Afsnit maa sammenholdes Kapitel XXXVI i Udkast til Lov om Strafferetsplejen og Kapitel XLV i Udkast til Lov om den borgerlige Retspleje.

Afsnittet er i det hele overensstemmende med det tidligere Forslags 6te Afsnit, bortset fra, at der i § 117 er gjort en Tilføjelse, ifølge hvilken de i Paragrafens Begyndelse ommeldte Dommere og andre Embedsmænd ere pligtige at modtage Beskikkelse ikke blot ved de ny Landsretter, men ogsaa ved Kjøbenhavns Stadsret, samt at Forbeholdet i Slutningen af det tidligere Forslag om, at de strængere Eksamensbetingelser ikke skulle gælde for „de Mænd, som nu have bestaaet juridisk Eksamen“ og beskikkes i Løbet af 10 Aar efter Lovens Ikrafttræden, ikke er optaget i Udkastet. Med Hensyn til denne sidste Ændring skal bemærkes, at der ikke kan være Tale om, at den, der tager juridisk Eksamen, derved skulde erhverve nogen Art af Ret til for saa vidt at anses kvalificeret til Embeder i Overensstemmelse med de i Eksamensøjeblikket gældende Lovregler om Adgangen til saadanne, og at der i hvert Fald gennem det Tidsrum, der nødvendig maa hengaa under Procesudkastenes Behandling af Lovgivningsmagtens forskellige Faktorer samt de to Aar, der ifølge § 113 skulle hengaa mellem Lovens Kundgørelse og dens Ikrafttræden, er givet betimelig Advarsel mod urigtige Forventninger.

Med Hensyn til den i § 113, sidste Stykke, indeholdte Regel om, at den sjællandske Landsret er Overret for Færøerne,